

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 89

Číslo: 42

18. října

Cena: 7 Kč

585. VÝROČÍ ÚMRTÍ JANA ŽIŽKY CÍRKEV PŘIPOMNĚLA V LIBERCI A V SUDOMĚŘI

V pátek 9. října vpoledvečer se v Liberci konalo setkání se vzpomínkou na vojevůdce Jana Žižku z Trocnova. Tuto akci se Kulturní rada i tentokrát rozhodla uspořádat ve městě pod Ještědem, letos ovšem prostor pro setkání poskytla Armáda České republiky.

Bylo velmi symbolické, že jsme si slavného hejtmana mohli připomenout v nové kapli v objektu kasáren Jana Žižky z Trocnova – u náměstí, které nese též jeho jméno. Toto připomněl i organizátor, místopředseda královéhradecké diecézní rady bratr Stanislav Kubín, když vítal všechny přítomné.

Bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta ve svém úvodním slově mluvil nejprve o významu husitství; to nebylo jen krátkým obdobím, vymezeným roky 1414-1434, nýbrž fenoménem v rozsahu náboženském, politickém, sociálním i vojenském. S husitstvím jsou spjaty tři veliké postavy: Mistr Jan Hus jakožto náboženský a mravní reformátor, Jan Žižka coby středověký válečník a Petr Chelčický, pacifista a myslitel. Tyto tři osoby by si mohly na první pohled odporovat, je to však touha po Boží spravedlnosti, co je spojuje. I husité sami se museli těžce rozhodovat, zda jsou oprávněni pozvednout pro pravdu zbraně, vést válku. Už tehdy se kněz nesměl účastnit přímo boje, ale mohl boji přihlížet a nabádat válčící, aby se k sobě chovali lidsky; tento lidský

rozměr války se dnes snaží zachovávat vojenští kaplani. Jan Žižka jako pravý Boží bojovník nebažil po zisku a majetku, bojoval za Boží čest a nikoli pro osobní cíle. Vítězství v boji bylo pro něj vítězstvím Božím. V chorálu "Ktož jsú Boží bojovníci" byla zvláštní síla, která přetrvala po dlouhá léta a díky tomu se tento chorál stal inspirací pozdějším slavným skladatelům, např. Bedřichu Smetanovi v cyklu Má vlast.

Tuto slavnou husitskou píseň pak přednesl liberecký pěvecký sbor Levamentum (vedený Mgr. Petrem Truncem), který hudebně doprovázel celý program.

Dr. Milan Svoboda, přednášející z Technické univerzity v Liberci, si pro tento večer připravil příspěvek s názvem "Všechny Žižkovy tváře" a promítal na plátno různá Žižkova kresbena zpodobnění, rytiny a malby od 15. do 20. století. Vysvětloval přítomným, jak se pohled na Jana Žižku v průběhu staletí měnil; nejstarší obrazy, které jej zachycují, jsou např. Jenský kodex, Jistebnický kancionál nebo Göttingenský kodex (ten si dokonce dovolil tu "drzost" ukazovat, jak Jan Žižka do nebe přišel). Dále byl Žižka mnohokrát zobrazován jako renesanční kavalír; v období baroka jej pak malíři a rytci ztvárňovali jako brutálního válečníka, zachycovali jej z profilu, aby mu orlí nos a podmračené obočí dodávaly na drsnosti.

Dokončení na str. 3

PUTOVÁNÍ ZA PERLAMI MORAVY...

Svátek knížete Václava, den české státnosti jsme oslavili putováním po pamětihodnostech našeho krásného kraje. My, členové náboženských obcí Blansko a Vyškov jsme nasedli do dvou autobusů a vyrazili za poznáním. Prvním cílem bylo poutní

místo Křtiny zvané Perla Moravy. V nádherném chrámu Jména Panny Marie bratr farář Martin Kopecký sloužil úvodní bohoslužbu. Poté se slova ujal křtinský děkan Tomáš Prnka. S velmi poutavým výkladem nás provedl celým poutním místem. Zhlédli jsme Santiniho kostel, poté zvonkohru, která svými sedmadvaceti zvony vyloudila pěkné melodie, a skončili v historickém podzemí. Pan děkan nám představil kostnici s jedinečnými pomalovanými a záhadnými lebkami. Naplnění hlubokým duchovním zážitkem jsme se vydali naplnit i tělesně. Chutný oběd pro nás připravili v hotelu Rakovec v Račicích – Pístovicích. Posilnění dorazili jsme do Ruprechtova, kde probíhaly krojované svatováclavské hody. Vykročili jsme po směru větru a ten nás přivedl do větrného mlýna na obilí z roku 1873 s unikátní Hala-dayovou turbínou. Majitelé technické památky nás provedli od země až po střechu. Uzřeli jsme větrné kolo, dochované původní vybavení a zajímavé videoprojekce. Naproti mlýnu stojí letošního roku zrekonstruovaný litinový kříž. Opravený kříž byl za účasti mnoha lidí a krojované chasy slavnostně posvěcen. Po projevu paní starostky Švarcové a ekumenické pobožnosti se slavnostní průvod v čele s rychtářem odebral na náves ke kapli. Chasa v hanáckých krojích zatančila moravskou besedu, následovala výstava a občerstvení v doškové chaloupce z roku 1813. Václavské hody se v Ruprechtově opravdu vydařily. Díky patří také příslušníkům státní policie, kteří bezpečně a s přehledem řídili dopravu ve slavnostně zaplněné obci. Dalším cí-

lem našeho svátečního putování byl Senetářov. Prohlédli jsme si muzeum perletářství s dílnou na výrobu knoflíků v usedlosti s doškovou střechou. U starobylého domu bylo provedeno společné fotografování našich poutníků. Naproti chalupě za jezírkiem s lekníny jsou široké schody vedoucí do moderního svatostánku. Přesunuli jsme se do kostela zbudovaného roku 1971 a zhlédli a vyslechli prohlídku s výkladem. Poté jsme nasedli do obou autobusů bezpečně ovládaných pány řidiči Ladislavem Bílkem a Stanislavem Gregůrkem a přemístili se do hornické osady Rudice. Ve větrném mlýně holandského typu postaveného roku 1875 nás veselou formou poučil svérázný průvodce pan Šebela. Prozkoumavše všechna podlaží, našli jsme expozice horolezectví, jeskyňářství a hornictví. Po zakoupení upomínkových předmětů jsme se přesunuli na vrch Tumperk do kaple patronky horníků a jeskyňářů Barbory. Tam byla naším bratrem farářem Martinem Kopeckým sloužena závěrečná děkonná bohoslužba. V plné síle sedmi desítek účastníků vydali jsme se k poslednímu cíli. Tím byl náš hlavní svatostánek, dřevěný kostelík v Blansku. Zhlédli jsme interiér s nově opravenými ikonami, poděkovali za pěkné putování a rozešli se do svých domovů. Na závěr patří slova naší sestry předsedkyně Jany Skácelové: „Děkujeme za krásné a laskavé přijetí na krásných Bohem požehnaných místech naší vlasti.“

Díky a uznání náleží všem, kteří se na našem putování podíleli. Chvála našemu Pánu Ježíši Kristu.

Jiří Vymětalík

NEMĚLI BYCHOM ZAPOMÍNAT

Když jsem v nedávné době probíral staré fotografie týkající se mého otce, Th.B. Vladimíra Jana Vyskočila, faráře v Turnově, Velkém Vřeštově, Chocni, Červeném Kostelci a Mladé Boleslavi, všiml jsem si fotografie shromážděných mužů před stolem Páně Husova sboru v Dejvicích, kde uprostřed první řady seděli bratři patriarchové Gustav Adolf Procházka a prof. dr. František Kovář, tehdejší ředitel bohoslovecké koleje naší církvě

ve. Na zadní straně byly otcovy poznámky: 29/6 1929 svěcení duchovních studujících Čs. Husovu bohosloveckou fakultu v Praze v období 1927-1929. Můj otec jako hubený vytáhlý mladík stojí na pravé straně v poslední řadě. Celou řadu tváří jsem si velmi dobře pamatoval, ba dokonce s celou řadou těchto duchovních naší církve jsem měl možnost se i osobně poznat. Myslím, že stojí za to připomenout vedle mého

otce i jeho spolužáky, jedná se zejména o bratry Oldřicha Benátského, Jana Beneše, Jaroslava Bosáka, Františka Cochlára, Josefa Davida, Josefa Foltýna, Vladimíra Hnízda, Františka Huba, Antonína Javorského, Eduarda Kadlece, Bedřicha Kloučka, Františka Krotila, Jaroslava Kulu, Václava Kyliše, Františka Martince, Josefa Mojžíše, Jana Mráze, Miloše Našince, Josefa Pecinu, R. J. Petrova, Jana Rakušana, PhDr. Otto Rutrle, Rudolfa Slavíka, Josefa Součka, Vasila Tuleškova, Maxmiliána Vaculu a Antonína Vinklárka. Otec je v tomto abecedním seznamu poslední. Většina z nich by se dožila již 100. narozenin.

V roce 1979 jsem měl možnost se zúčastnit setkání posledních žijících z tohoto ročníku při jejich 50. výročí svěcení, jak otec říkal, zlatého kněžství, které bylo svoláno do Úřadu patriarchy v Dejvicích svolavatelem, tehdejší přednostou Úřadu patriarchy br. Františkem Cochlárem. Toho dne se sešlo asi 15 bratří farářů, kteří se rozpomínali na jednotlivé dějové události a zejména na ty, kteří již nebyli mezi živými, ale i na ty, které duch doby, ať již nacistické nebo komunistické éry, přemístil do zcela

Dokončení na str. 3

Setkání bratří duchovních z ročníku 1927/29 ČsHBF v dejvicím sboru dne 29. 6. 1979. Setkání se zúčastnil br. patriarcha dr. Miroslav Novák a br. prof. Rudolf Horský z HF.

Běh života nelze beze zbytku naplánovat

Každodenní život má svůj řád a to má nesporně pro člověka kladný význam. Není totiž pro něho dobré žít své dny v chaosu, a proto i v potencionálním prostoru lidské svévole.

Svůj řád má také víra a její bohoslužebný – liturgický život. Proto má svůj dobrý smysl, že církev má vlastní kalendář, dávající rytmus liturgickému životu. Přesto je na místě říci, že je užitečné mít v této záležitosti na zřeteli apoštolské slovo o mrtvé liteře a o oživující moci Ducha svatého.

Liturgický řád, na jehož podobě se podílí i existence církevního kalendáře, má sloužit životu a jeho aktuálnosti, protože běh života nelze beze zbytku naplánovat a liteřou jej spoutat do nehnutečných mezí. Víra i její liturgické vyjádření mají sloužit životu v jeho aktuální podobě. Je to s nimi totiž jako se sobotou, o níž Pán Ježíš říká, že člověk tu není pro sobotu, ale naopak. Božím přáním a vůlí je záchrana člověka a vše, o čem tu je řeč, jsou prostředky této záchrany.

K této malé úvaze mě přivedl starozákonní text 2. knihy Paralipomenon (Letopisů) kapitola 30., který vypráví příběh z časů vlády krále Chizkijáše (Ezechiáše), kdy pracoval na obnově bohoslužebného života Izraele. Konkrétně mám na mysli královo rozhodnutí slavit v Jeruzalémě Hospodinu, Bohu Izraele, Hod beránka v druhém měsíci, protože okolnosti nedovolily uspořádat jej v patřičný čas t. j. v prvním měsíci, jak to předepisuje Zákon (Ex 12,1-3; Lv 25,5-8). Těmi okolnostmi, které zapříčinily onu překážku, byl jednak nedostatek posvěcených kněží, jednak skutečnost, že lid se nestačil v předepsaný čas shromáždit v Jeruzalémě. Král tu svým rozhodnutím vyšel vstříc především možností rozptýleného lidu, aby mu umožnil po dlouhé pauze slavit Hod beránka jak je předepsáno.

Jakoby tento starozákonní král měl na mysli to, co až o několik století poté formuluje apoštol Pavel ve 2. listu Korintským, kde píše: „Víme, co je to bázeň před Hospodinem, a proto přivádíme lidi k víře. Kristova láska nás zavazuje. Proto jako Kristovi vyslanci prosíme na místě Kristově, jako by skrze nás žádal Bůh: Smiřte se s Bohem. Jako jeho spolupracovníci vás také vyzýváme, abyste nepromarnili milost, kterou vám Bůh dává. Říká přece: 'V čas milosti jsem tě vyslyšel, v den spásy jsem ti pomohl.' Hle, čas milosti je tu, ten spásný den je teď!“

Jan Hálek

PŘEČTĚTE SI V BIBLI

Naše církve náležejí k reformačním církvím, které mají za základ zbožnosti Písmo svaté. Ale v některých našich náboženských obcích se bohužel nekonají biblické hodiny. Proto postupně předložíme několik programů pro ty věřící, kteří se doma sami chtějí s Biblii. Věříme, že tato četba je bude inspirovat k zamýšlení a modlitbě.

(pokračování z minulého čísla)

Království Boží bylo přítomno v Ježíši, on je na zemi uskutečňoval. V jeho slovech a v jeho způsobu života se zobrazoval způsob a řád Božího království. A přece Ježíš učil prosit o přívhod království Božího – viz modlitba Otčenáš. On věděl, že království Boží s ním přišlo jen ve svých počátcích. Ono je jako zmo, které se rozšívá a které časem doroste ke žni. Je jako zmo zaseté v zemi, jako nepatrné zmo hořčičné, které vyrosté ve strom, jako kvas, který prokvasí všechnu mouku.

Mt 6,9-13; L 11,1-4;

Mk 4,1-9; 4,30-32;

Mt 13,33

Království Boží je podle Ježíše přítomné ve svých začátcích a je také budoucí – jednou bude dovršeno ve své plnosti. Zatím je jako síť, v níž jsou dobré i špatné ryby, jako pole, kde roste koukol spolu s pšenicí. Kdy zvítězí, to je věc Boží, o tom neví nikdo jiný než Bůh sám.

Mt 13,47-50;

13,24-30; 13,32

Ale přispět k příchodu Božího království může i člověk. Má totiž o toto království usilovat. Ono je tak cennou hodnotou, že se má raději zříci všeho, co tento svět pokládá za hodnotné, jen aby získal Boží království. Ono je poklad, je to drahocenná perla.

Mt 6,33; 13,44-46

Pán Ježíš svou zvěst o království provázel výzvou: „Čiňte pokání a věřte evangelium!“ Naše pokání a naše víra jsou tedy podmínkami, předpoklady Božího kralování, splnění spolupřiso-

bení ze strany člověka. Usilovat o Boží království znamená usilovat o jeho spravedlnost, znamená vládu Boží pravdy, práva, spravedlnosti, dobra, lásky, krásy a svatosti. Lidé sami bez Boha na zemi Boží království nezřídí. Církev má činit lidi způsobilými pro toto království. Ono je Božím darem, ale zároveň člověkovým úkolem, nejvyšším cílem, ale i odměnou. (Tolik F. Kovář)

Mk 1,15; Mt 6,33

O Ježíšových podmínkách vstupu do Božího království píše W. Barclay:

„Jednat podle vůle Boží a být v království, to je jedna a táž věc. Být občanem království, být poddaným krále, to nutně zahrnuje poslušnost vůči zákonům království a příkazům krále. Ježíš Kristus plně přijal a plně vykonával Boží vůli. Proto s Ježíšem přišlo Boží království – on je demonstroval ve svém lidském životě. Jakmile vidíme království v termínech Boží vůle, pak se království stává osobní záležitostí. Není to teologická doktrína, ale je to něco, co začíná u mne. Království Boží začíná pozváním. Vstoupit do království znamená přijmout pozvání Boha a být jeho hostem.“

Mt 22,1-14; L 14,16-24

Království Boží a pokání jdou ruku v ruce. Instinktivně chce člověk jednat podle vlastní vůle. Přání a touhy jsou dominující a hybnou silou života. Když člověk vstoupí do království, jeho mysl se změní. Zastaví svou vlastní vůli a začne přijímat Boží pohledy k Bohu. Člověk už nikdy nemůže dělat to, co má rád, ale

vždycky už bude dělat to, co má rád Bůh. Vstup do království začíná tak jako u Pavla před Damaškem: „Co mám dělat, Pane?“

Sk 22,10

Kdo se ohlíží za svou minulostí, kdo se k ní vrací, je podoběn člověku, který vložil ruku na pluh a ohlíží se zpět – takový není způsobilý pro království Boží.

L 9,61-62

Ježíšovo království není z tohoto světa. Židovskou představou o království byla prosperita, politická moc, národní velikost, hojnost a nová krása světa. I dnes je někdy království Boží interpretováno v pojmech sociální reformy a materiálního blahobytu. Tyto věci jsou součástí lidské poslušnosti Boha Krále.

J 18,36

Království Boží náleží lidem chudým v duchu. Příslušný výraz v řečtině pro tuto chudobu "ptochos" znamená nejen chudý, ale naprosto opuštěný, nuzný. Jde tedy o lidi ubohé, pokorné, bezmocné. Království Boží náleží tedy těm, kdo si uvědomili svou opuštěnost a celou svou důvěru vložili na Boha. Náležejí také těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost. To jsou ti, kdo milují Boží vůli víc než osobní pohodlí, osobní reprezentaci, osobní ambice, osobní bezpečí.

Mt 5,3,10

Do království nebeského nevejde ten, kdo říká Kristu "Pane, Pane", ale nečiní vůli nebeského Otce.

Mt 7,21

Texty vybrala: Jiřina Kubíková
(pokračování příště)

Z kazatelského plánu

20. neděle po svátcích svatodušních

Téma: Vzal chléb, děkoval za něj

Je po ruce chléb, živina pravé lidskosti. Pokrm, který brání člověku poklesnout za živočišnou úroveň (nebo pod ni). Posvěcuje k životu důstojnému člověka, kterého Bůh stvořil ke svému obrazu a podobnosti. Kdo neodmítne toto nasycení z nebe, kdo neopovrhne Ježíšem Kristem, tomu nezůstane utajeno: Na likvidaci nedostatku všech podob a rozměrů nestačí nikdo jiný než právě ten jediný: Kristus - chléb živý z nebe.

Vstup: Gn 14,17-20

Tužby:

1. Abychom všichni měli podíl na chlebu života, který neubývá nikdy...
2. Aby každý z nás o posvěcení Duchem Kristovým usiloval...

Epištola: 1 K 10,15-17

Evangelium: J 6,48-51

K obětování: J 6,58

K požehnání: 1 J 2,26-27

Modlitba:

Veleben buď, Kriste Ježíši, Živiteli náš, za dar života, za chléb, kterého neubývá. Děkujeme za nasycení tímto chlebem lásky a jen prosíme, aby nám toto obdarování bylo vždycky výzvou k pomoci a křesťanské službě. Amen.

Vhodné písně: 283

Nad Písmem

CHLÉB ŽIVOTA

Židé proti Ježíši reptali, když řekl: „Já jsem chléb, který sestoupil z nebe.“ A říkali: „Což tohle není syn Josefův? Vždyť známe jeho otce i matku. Jak tedy může říkat: „Sestoupil jsem z nebe!“

Ježíšovi posluchači myslí v duchu židovství na skutky Zákona, jimiž by si zasloužili spasení. Místo jednotlivých skutků, nařízených Zákonem, žádá Bůh jeden skutek: celoživotní postoj založený na víře v Ježíše.

Živý chléb je chléb života. Kdo jí pravý chléb života z nebe, tedy kdo vírou přijímá Ježíše jako Spasitele a podle té víry žije, má z Boží vůle záruku spásy věčného života. Ježíš říká: „Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe, kdo jí z tohoto chleba, živ bude navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa.“

Ježíš hledí vpřed na dobu po své smrti. Dávání těla znamená smrt dobrovolnou, dávání těla za život světa znamená smrt zástupnou.

Když Ježíš mluví o své oběti na kříži a díle spásy, jeho současníci (ani ti, co mu byli nejbližší) mu nerozuměli.

Dobře přijímali zázraky: uzdravo-

vání, proměna vody ve víno, rozmnožení chlebů a ryb. Také došlo mezi učedníky ke sporu, kdo z nich je nejpřednější. Jidáš Ježíše prodal za třicet stříbrných, Petr ho třikrát zapřel.

Po Ježíšově ukřižování se učedníci rozprchli a k prázdnému hrobu kráčeli s nedůvěrou. Možná si někdo z nás řekne při čtení příběhů z Ježíšova života, že bychom se zachovali jinak, být na místě učedníků.

Je to téměř dva tisíce let – a přesto z lidského života nezmizela zrada, zapírání, boj o přední místa, získávání peněz a výhod na úkor druhých, a tak bychom mohli ještě dlouho pokračovat.

Ústy vyznáváme, že Boží cesty jsou jiné než cesty naše, lidské. Ale kdyby to bylo možné, tak si s největší pravděpodobností "tak trochu přitesáme" Boha k obrazu svému.

Proto Bůh poslal na svět svého Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul. Většina lidí si přeje být bohatými, zdravými a stále mladě vypadajícími jedinci.

Proto se bojí i utrpení a kříže. Těžko chápou Kristovu obět. Musíme si uvědomit, že slova o pojídání Kristova těla a pití jeho krve nejsou ani

tvrdá ani magická. Pohoršení kříže musí být čeleno. Naše těla jsou nasycena, ale naše duše hladoví. Přitom stačí jedno - sklízet to, co už bylo zaseto.

Libuše Vodičková

**Otče,
prosíme,
nasyť
naše duše pokrmem,
který nám můžeš
dát jen ty.
Provázej nás
na všech cestách
našeho života
a prosíme,
ať umíme naslouchat
jeden druhému,
abychom měli
srdce otevřená
pro starosti
a bolesti druhých
a nemysleli sobecky
pouze na sebe.
Amen.**

NEMĚLI BYCHOM ZAPOMÍNAT

Dokončení za str. 1
jiných působišť. Při nedávných bohoslužbách v Benátkách n. Jizerou, kde žije vedle svého manžela em. biskupa ThMgr. René Hradského jeho manželka Irena, dcera bratra Františka Cochlára, jsme zavedli na toto kulaté výročí řeč a vybavovali si některé skutečnosti z církevního života našich rodičů.

Genius loci by jistě při přehlídce těchto jmen našel celou řadu pozoruhodných skutečností, které tyto muži svými každodenními činnostmi vršili na vinici mladé církve. Bohu začali sloužit na přelomu 30. let minulého století. Spojovala je úcta k osvícenému bohosloví, láska k oduševnělému výkonu duchovní správy a služba pro dobro společnosti. Poznání duchovenské služby vedle rodinného života, spirituální obětavost a angažované dílo v jejich mnohdy velmi pohnutých životech splývalo v jedolité svědectví o Boží tvořivé moci v dějinách a ve společnosti. Většina z těchto mužů, když odešli do náruče nejvyššího s insignií duchovní Církve československé husitské, se vyznali, že chápali toto poslání a vedle toho

se zcela samozřejmě věnovali i problémům materiálního zajištění příslušné náboženské obce výstavbou sborů nebo modliteben, jejich rekonstrukcí a udržováním včetně finančního oddlužení a zároveň otázkám vnitřního života náboženské obce. Je třeba vyzdvihnout z této množiny odvážných následovníků zakladatelů nové církve osobnost prof. Rutrleho, praktického teologa s neustálým dogmatickým zřetelem. Vzpomínám si, jak otec, když se vracel z teologických konferencí anebo z významných zasedání církve, zdůrazňoval, jak mnohokrát diskutoval právě s prof. Rutrlem o praktické výchově budoucích duchovních na fakultě.

Vzpomínané dílo těchto osobností z praktické vinice Páně naší církve nelze vidět jen v úzkém pohledu jimi spravovaných náboženských obcí, nýbrž v kontextu společenském a z hlediska společenských souvislostí Evangelia. Vztah ke kultuře i politice byl u těchto kněží bezprostřednější. Zažili rozvoj moderních filosofických směrů – filosofie hodnot, fenomenologie, personalismu, pragmatismu i jiných, na základě kterých po-

znávali a vykládali člověka a svět v komplikovanějším kontextu a to jak před a v průběhu 2. světové války, tak i po ní včetně období poválečné restrukturalizace společnosti a dále narůstajících konfliktů studené války v mezinárodních vztazích. Byla to generace žáků prof. Aloise Spisara, kteří si byli vědomi etické normy, rozumem poznatelné, lišící se od ostatních norem všeobecnou závazností a realizující se volným rozhodnutím. Cítili, že toto "pojetí" je třeba doplnit Ježíšovým stále živým zákonem mravnosti. Zde je potřeba hledat i odpověď na konkrétní osudy mnohých v období nacistické okupace, totalitního režimu a na sklonku jejich působení i zhoubného procesu normalizace. Většina z těchto mužů umírala s vědomím, že zlo křivě bude poraženo vzkříšením na Kristově přímém panství v bratrské lásce v církvi, v lidském utrpení a zápase o svobodu. Proto věnujme těmto našim otcům náležitou vzpomínku a poděkování za jejich křesťanskou angažovanost.

Ing. Vlastimil Vyskočil

2. ročník volejbalového turnaje o pohár Václavův

Letos se sešla po všech slibech a domluvách nakonec 4 družstva - pražské husitské, vlašimské husitské, votické husitské a votické družstvo Valkýra. Celý den byl jako vymalovaný, všichni měli radost a stálý úsměv na tváři, nejvíce samozřejmě ti, co opět jako loni zaslouženě pohár vyhráli - pražští favorité (jmenovitě: sestry farářky Eva Mikulecká, Hanka Tonzarová, Sandra Zálabová, Nelly Echnertová a bratři - biskup pražský David Tonzar a br. tajemník Vojta Velíšek)... Ale usmívali se a radost měli i ti poslední, tedy pořadatelé votičtí (kapitánka týmu - Natálka Slavíková st., br. jáhen David Hron, sestra Mirka Kollmannová, Šárka Kučerová, Kamila Přistoupilová se spolustudentkou Klárkou, a Kamila Magdalena Čadová). Mezi skupinkami vznikla krásná přátelství a častokrát padlo předsevzetí, že utvořená družstva budou pro příští rok spolu občas trénovat a dá-li Bůh, sejdeme se opět na votických volejbalových sokolských kurtech příští rok, poslední sobotu v září o 9. hodině. Neboť je na nás, abychom zažehli světlo okouzlení životem a svítili si jím na cestu a stali se pak tím, kým chceme být ve svých modlitbách.

Děkuji všem, co tu letos byli i nebyli, a třeba příště dorazí, prosím za ně v modlitbách a posílám jim sesterské obětí a pěknou úvahu Nadine Stairové: "Kdybych měla svůj život prožít znovu... Dovolila bych si udělat více chyb. Uvolnila bych se. Rozehrála. Byla bych hloupější než nyní. Brala bych se a věci méně vážně. Chytala bych se více šancí. Pustila bych se na více výprav. Zlola bych více hor a přeplavala více řek."

Barevný krásný podzim přeje

Kamila Magdalena Čadová,
náboženská obec Votice

585. VÝROČÍ ÚMRTÍ JANA ŽIŽKY...

Dokončení ze str. 1
nosti. Vojevůdce byl námětem i pro slavné české výtvarníky, jako byl Antonín Chittussi, Mikoláš Aleš nebo Karel Svoboda, a dokonce se v roce 1961 dostal i na pětadvacetikorunovou bankovku. Tu dr. Svoboda pro hosty namnožil, aby si mohli z přednášky odnést nejen dojmy.

V pásmu Alfreda Strejčka "Žižka velebený i proklínáný" zazněla historická stať Václava Vladivoje Tomka, která přítomně provedla Žižkovým životem od narození až k okamžiku, kdy se nejspíš zrodilo jeho odhodlání vést husitská vojska. Budoucí hejtman byl totiž dvořenínem u krále Václava IV., sloužil jako komoří královně Žofii a doprovázel ji na kázání Mistra Jana Husa do kaple Betlémské. Když se jednou králi svěřil, že ho rmoutí, jaké se dějí v církvi nepravosti, Václav mu odpověděl, ať je tedy napraví, a Žižka jej vzal za slovo. Dále si Alfred Strejček vybral například poznámku od Emila Chalupného: Jan Žižka poskytoval cosi zvláštního, totiž pohled na člověka, jenž nebojuje pouze duchem, ale i hmotou, a přece zůstává stále bojovníkem ideálu.

Za hostitelskou stranu se ujal slova pplk. Mitbauer, který hovořil na setkání již loni. Poděkoval kolegům za to, že v kasárnách vznikla tato kaple, protože se vždy snažil poskytnout vojákům i jakýsi duchovní prostor. Připomněl, že zatímco dříve se z kostelů stávala kasárna, tentokrát je tomu trochu naopak. Na konec podplukovník Mitbauer oznámil, že od letošního října je již v záloze, a proto přenechává další péči o nově vzniklou kapli npor. Tomčkoví, vojenskému kaplanovi z naší církve, který u liberecké posádky působí.

Závěrečnou krátkou řeč přednesl ředitel úřadu ústřední rady ThDr. Jiří Vaníček a zdůraznil v ní, že Jan Žižka je našemu národu symbolem, který je ovšem nesmírně aktuální i dnes;

marasmus doby a politiky si vyžaduje právě takový vzor, který by nás v těžkých časech pozvedal na duchu.

Text a foto:

Petra Štěpánová

Z přednášky dr. Milana Svobody v Liberci

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ

Naše církve potřebuje upřímnou a poctivou diskusi na téma hodnot. Pokud bratr sokolovský farář Mgr. L. J. Bujna míní svým článkem podnítit diskusi, a tím se vydat na cestu hledání pravdy, patří mu za to dík. Ale v jeho článku jsou věci, které musím jako křesťan, lékař a člověk, který se pohyboval řadu let v oblasti sociálních služeb, odmítnout. Nejdříve je třeba říci o právech českého národa k vlastní identitě a svobodě. Dnes je tato svoboda ohrožena pokusy vnutit názory malých ideologických skupin. Zvláště výrazně se toto odehrává ve sféře školství. Jsme nyní svědky celé řady kroků, které vedou k tomu, že je mládež vychovávána v duchu "vše je dovoleno" a v přesvědčení, že od sebe sama není třeba cokoli vyžadovat. Je třeba tento stav změnit. Český národ i stát byl silný, když se opíral o přirozené právo, když se o toto právo opírala i výchova mladé generace. Je třeba vždy a za všech okolností říkat, že každý člověk, tedy také ten nenarozený, ochranu vyžaduje. To, že se mlčí nebo nemluví pravda o desítkách Čechů, kteří jsou každý rok zabíjeni v rámci interrupcí (podle ÚZIS ČR na 119 570 dětí narozených v roce

Naše církve potřebuje diskusi na téma hodnot

2008 připadlo 41 400 potratů – o 529 více než v roce 2007), patří mezi ponuré symboly naší dnešní doby. Tento zločin, legalizovaný za komunistického režimu parlamentem, je novodobou formou barbarství. Národ, který zabíjí své děti, je národem bez budoucnosti a bude osídlen těmi, kdo je nezabíjejí – zástupci světa islámu. Rovněž propaganda homosexuality se dostává ke stále mladším dětem. V některých nemocnicích dětem zakazuje mluvit či číst o mámě a tátovi, neboť to prý může urazit menšiny. Probuďme se z té nerozumné politické korektnosti. Pokud nebudeme ze všech sil podporovat rodinu, není pro náš kontinent budoucnost. Budeme obsazeni světem islámu, který na rodinu dbá. Nemůžeme ve výchově mládeže propagovat jako normu svazky osob stejného pohlaví, když víme, že se objektivně jedná o odklon od přirozeného zákona. Rovněž není možné, aby děti vyrůstaly ve volném svazku dvou osob, pohrdajících svátostí manželství (I když tento stav je v současnosti pragmaticky navozen tzv. "sociální politikou" státu vůči ženám, prohlašujícím se za svobodné matky. Na skutečných svobodných matkách, jejichž posta-

vení záviděníhodné není, parazitují ženy, které sociální systém tímto způsobem zneužívají). Nejde tady o diskriminaci kohokoliv – všichni, kdo mě znají, vědí, že jsem hájil a hájím práva menšin se projevoval a realizovat. Naopak!

Pravda nikdy nikoho nediskriminovala a nediskriminuje! Každý člověk, nezávisle na svých slabostech a své orientaci, si zaslouží respekt, ochranu a podporu. Bez pravdy, bez pravdivého poslání mládež nevychováme. Pokud tedy uvažujeme o nějakém společném programu výuky, musíme začít od diskuse na nezákladnější témata. A bavme se upřímně, bez newspeaku – lidský život je největší hodnotou na Zemi. Homosexuální propaganda a propagace potratů do médií (Český zápas nevyjímaje), tím méně do škol, nepatří. Naopak – dětem i dospělým je nutno vštěpovat správný pohled na lidský život, rodinu a mezilidské vztahy.

Musíme se snažit naopak rodinu posílit a vrátit se k hodnotě tradiční pro Evropu – hodnotě přirozeného práva, tím i ochrany lidského života a rodiny.

MUDr. Antonín Janák

ZPRÁVY

Slavnostní bohoslužby

Církev československá husitská vás zve do Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové ve středu 28. října v 15 h na Slavnostní bohoslužby k 91. výročí vzniku samostatného Československa za účasti biskupů naší církve a s promluvou br. patriarchy ThDr. Tomáše Butty. (šk)

Sborový den

Náboženská obec v Uherském Brodě a spolu s ní i brněnská diecéze si v sobotu 24. října v 10 h v chrámu Mistra Jana Husa připomene 90. výročí konání bohoslužby v českém jazyce. Bohoslužbu povede brněnský biskup ThDr. Petr Šandera. V odpoledním programu bude promítnuta fotodokumentace z provedení archeologického výzkumu; bylo objeveno množství středověkých hrobů. Zazní i přednáška bratra patriarchy ThDr. Tomáše Butty o užívání češtiny jako bohoslužebného jazyka s názvem "Aby slovo Boží bylo srozumitelně hlášáno". Součástí programu je beseda s antikvářem panem Kollerem nad originály starých tisků. V závěru zazní barokní hudba v podání souboru Collegium Classic. Pokud chcete prožít tento den s námi, je možné si objednat i oběd - volejte na 608 463 784. Na setkání se těší věřící Uherskobrodská. (ip)

Naše církev v televizi

V pořadu Křesťanský magazín v České televizi bude v neděli 18. října představena činnost nízkoprahového centra aktivit MANA v Husově sboru ve Vršovicích. Reportáží provází br. farář David Frýdl. (jh)

Slavnost světla

Přijměte pozvání na ekumenickou modlitbu se zpěvy z Taizé "Slavnost světla" dne 31. října v 18 h v Husově sboru v Prostějově. (V kostele je herní koutek pro děti.) (ik)

Předávání diplomů HITS

Slavnostní předání diplomů studentům Vyšší odborné školy Husův institut teologických studií a Husova institutu teologických studií se uskuteční 21. října v 17.30 h v Betlémské kapli. Slavnostnímu předání bude předcházet kulturní program, historické pásmo o Betlémské kapli. Pásmo o dějinách Betlémské kaple, provedené v padesátých letech minulého století mládeží hlásící se k české reformaci jako projev zápasu o život v pravdě a svobodě v modlitebnách Církve československé (husitské) a Českobratrské církve evangelické, zazní podle přesně zachované původní dokumentace. Současné provedení připravili studenti Husitské teologické fakulty UK a komorní sbor Mistra Jakoubka ze Stříbra pod vedením Mgr. Hany Tonzarové, Th.D., za původního režijního vedení doc. PhDr. Evy Melmukové-Šašecí.

Zazní výňatky z odborné i krásné literatury vč. poezie a písně vztahující se k odkazu Betlémské kaple od středověku do současnosti.

Pořádá Husův institut teologických studií, VERITAS – historická společnost pro aktualizaci odkazu české reformace, za finanční podpory Husitské teologické fakulty UK a Ministerstva kultury ČR. Vstup volný. Mediální partneri: časopis Husita, Český zápas a Kostnické jiskry. (tn)

Requiem ve Vršovicích

Zveme vás na Requiem W. A. Mozarta v podání Pražských pěvců pod vedením Stanislava Mistra do Husova sboru v Praze ve Vršovicích v neděli 25. října od 17 h. Na varhany hraje Adam Viktora. Mluvené slovo: Jiří Lábus recituje verše bratra Jana Šollera z vršovické náboženské obce. (jh)

Večerní bohoslužba v Brně

Náboženská obec Brno-Židenice zve na první večerní bohoslužbu s liturgií pro menší společenství v neděli 25. října od 17 h v chrámu Spasitele. Další večerní bohoslužby budou každou čtvrtou neděli v měsíci. (sk)

KALENDARIUM – ŘÍJEN

19. 10. 1714 - Narodil se **Josef Petráš (Petrasch)** (+ 15. 5. 1772) - moravský šlechtic a osvícenec. Koncem roku 1746 založil "několik učených šlechticů" v Olomouci Společnost neznámých učenců. Tato první "učená společnost" na našem území byla vytvořena na světském základě a znamenala tak průlom do monopolu Římskokatolické církve na organizaci vědeckého a kulturního života. V její činnosti se zřetelně projevovaly osvícenské postoje. Sdružovala zprvu asi třináct, později na šedesát "učených mužů" z různých zemí. Kromě schůzek, na nichž se rokovalo o "učených problémech", vydávala společnost německy psané Měsíční výtahy, které přinášely referáty o knihách a zprávy o událostech "ve světě vzdělanosti" ze všech významných míst Evropy. (Příspěvky byly uváděny bez podpisu - odtud i název společnosti.) Zakladatelem společnosti, organizátorem její činnosti i autorem většiny příspěvků v Měsíčních výtazích byl Josef, svobodný pán Petráš.

Syn generála, odchovanec jezuitské koleje v Olomouci, získal studiem na několika univerzitách a četnými cestami po Evropě značné vzdělání. Jako pobočník prince Evžena Savojského se zúčastnil vojenského tažení proti Francii v Porýní, pak se oženil, usadil se natrvalo v Olomouci a věnoval se svým zálibám. Skládal verše, psal divadelní hry a studoval řeckou antiku. Jeho čtyřsvazkové dílo Arbarea zachycuje románovou formou dějiny a různé oblasti života starých Řeků. Petráš se stýkal s osvícenci u vídeňského dvora. Jimi inspirován podal v prosinci 1749 návrh na zřízení Akademie věd ve Vídni. V té době však návrh neprošel a také Společnost neznámých učenců po pěti letech své činnosti v roce 1751 zanikla.

19. 10. 1919 - Narodil se ve Spišské Nové Vsi **Mikuláš Huba** (+ 12. 10. 1986 v Bratislavě) - slovenský herec, režisér a pedagog, který už za studentských dob byl členem činohry Slovenského národního divadla (SND). Jako pedagog Vysoké školy múzických umění vychoval dvě generace slovenských herců. Velký prostor mu od začátku 60. let poskytovala televize. Hrál také ve filmu - po válce zejména s tematikou slovenského národního povstání (*Vlčie diery*), ale i v historických filmech (*Posledná bosorka*, *Skrutý prameň*).

22. 10. 1654 - Vydán byl další patent prohlubující rekatolizaci obyvatelstva. Stanovil povinnost poddaným účastnit se bohoslužeb (mše i kázání), jejichž počet byl stanoven na 90 dní v roce. Hospodáři se přitom ukládalo, aby dohlíželi na účast svých dětí i čeledí.

22. 10. 1904 - Narodil se v Turnově **František Patočka** (+ 14. 3. 1985 v Praze) - lékař, mikrobiolog a sérolog, který mj. v 60. letech dvakrát působil jako expert Světové zdravotnické organizace v Indii a Zairu.

Byl dlouhou dobu profilující osobností české lékařské mikrobiologie a sérologie, zakladatelem české virologie, kterou se intenzivně zabýval od druhé poloviny 30. let. Jako první ve střední Evropě zachycoval během epidemii kmene chřipkových virů. Po 2. světové válce studoval dětskou obrnu, Kloboukovu obrnu vepřů, brucelózu a prokázal některé dosud v Československu neznámé infekční choroby (listeriíza a Q horečka).

24. 10. 1849 - Narodil se v Kouřimi **František Vejdovský** (+ 4. 12. 1939 v Praze) - slavný zoolog, který v r. 1886 objevil jako první na světě významnou součást živočišné buňky centrosom a stal se tak více než důstojným pokračovatelem Jana Evangelisty Purkyně.

Již v roce 1898 publikoval naši první učebnici *Zoologie všeobecná a soustavná*, která znamenala převrat v tomto oboru, neboť z dosud popisné nauky se stala exaktní přírodní věda. V letech 1912-13 stanul v čele české části tehdy ještě Karlo-Ferdinandovy univerzity jako její rektor. Je považován za zakladatele moderní zoologie a biologie ve světovém měřítku. Kromě cytologie, tedy nauky o buňce, se věnoval srovnávací anatomii a embryologii živočichů - nauce o zárodečném vývoji organismů. Zkoumal zraní a oplození vajíčka, ale studoval také prvky, houby, červy, mechovce i obratlovce. Popsal mnoho nových druhů a rodů živočichů, například drobného korýše *Bathynella natans*, kterého objevil v jedné pražské studni. Po vzniku republiky pak stál u zrodu Československé společnosti zoologické. Velkého uznání se mu dostalo i v zahraničí. Za všechny uvedme jmenování čestným doktorem proslulé anglické univerzity v Cambridge. Byl však nejen vynikajícím badatelem, ale i pedagogem. Řada jeho žáků se uplatnila později jako znamenití vědci. Napsal přes sto odborných studií a necelou desítku knih a učebnic, například *Zraní, oplození a rýhování vajíčka* (1886) či *Struktura a vývoj živé hmoty* (1926).

24. 10. 1929 - Krachem na newyorské burze začala světová hospodářská krize, jež poněkud opožděně (na jaře 1930) zasáhla rovněž ČSR. V roce 1932 poklesla průmyslová výroba na 63,6 %, a na jaře následujícího roku dokonce na 60,2 %; obdobně došlo ke snížení zahraničního obchodu (v roce 1933 na pouhých 28,8 %). Tehdy také (v březnu) dosáhl počet nezaměstnaných počtu 978 tisíc. Nejhuře byl postížen lehký průmysl - sklářský a textilní - který byl tradičně soustředěn v sudetském pohraničí. Krize silně otrásla celou společností a sociální nejistota nahrávala nejen radikálním stranám, ale všem zastáncům silné státní intervence.

25. 10. 1419 - Novoměstští obsadili útokem jediný opěrný bod krále Zikmunda na pravém břehu Vltavy - Vyšehrad.

25. 10. 1959 - Tvůrci polarografické analytické metody, akademiku Jaroslavu Heyrovskému, byla udělena švédskou Královskou akademií věd ve Stockholmu Nobelova cena za chemii; cenu převzal z rukou švédského krále Gustava VI. 10. prosince t. r. (red)

Koncerty u sv. Mikuláše

- * 19. 10. – 20 h
Händel, Mozart, Bach, Vivaldi
A. Bárta – varhany,
Camerata Pragensia orchestra
- * 20. 10. – 17 h
Bach, Händel, Dvořák
Y. Škvárová – mezzosoprán,
Jan Kalfus – varhany
- * 21. 10. – 17 h
Bach, Händel, Purcell
M. Pšenička – varhany,
Z. Šedivý – trubka,
J. Šedivý – trubka
- * 22. 10. – 17 h
Beethoven, Mozart
České smyčcové trio
- * 23. 10. – 17 h
Bach, Schubert, Dvořák
Josef Kšica – varhany,
Tomáš Jindra – bas
- * 23. 10. – 20 h
Händel, Bach, Vivaldi, Mozart
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat – barokní housle
- * 24. 10. – 14 h
Benefiční koncert
Malvern St. James Singers (UK)
- * 24. 10. – 17 h
Bach, Schubert, Albinoni
Jiřina Pokorná – varhany,
Miroslav Kejmar – trubka
- * 24. 10. – 20 h
Händel, Bach, Vivaldi, Mozart
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat – barokní housle
- * 25. 10. – 14 h
Benefiční koncert
* 25.10. – 17 h
Bach, Händel, Debussy
DUO PER LA GIOIA,
Z. Šolcová – harfa,
M. Mesany – flétna
- * 25. 10. – 20 h
Bach, Händel, Orff
Prague Brass Ensemble,
Aleš Bárta – varhany

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

JÁ JSEM CHLĚB ŽIVOTA

V tabulce je skryt text z J 6,51. Chcete-li jej vyluštit, začněte číst od prvního písmenka vlevo nahoře, čtete po řádcích, ale vždy jedno písmeno vynechte. Až dojdete na konec tabulky, vraťte se zpět na začátek a čtete opět po řádcích zbylá písmenka.

		K	J	D	E	O		
	T	J	O	I	M	Z	É	
T	T	O	É	H	L	O	O	T
J	O	E	CH	Z	L	D	E	Á
B	V	A	Á	Z	M	I	Z	V
A	B	Z	U	I	D	V	E	O
		N	T	A	S	V	V	É
				É	K	T	Y	A

(Řešení z minulého čísla: 37.)

Jana Krajčířiková

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@ccsh.cz

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9